

NIEUWSBRIEF MAART 2020

Hallo allemaal,

Met plezier en trots kijk ik terug op de boekpresentatie van ‘Koppelmenu’. Ik heb de nieuwsbrief daarover voor het grootste gedeelte geplaatst onder de kolom Koppelmenu. De eerste lezersreacties stromen binnen en zijn positief, soms met superlatieven. Leuk om te horen dat mensen die normaal nooit een boek lezen met veel plezier mijn roman gelezen hebben. Een paar lezersreacties:

‘Beste Sjef, ik heb nog nooit een boek gelezen op Suske en Wiske na. Maar “Koppelmenu” heb ik in twee dagen uitgelezen. Het was heel leuk en makkelijk om te lezen. Geweldig.’

‘Je hebt me na ongeveer twintig jaar weer aan het lezen gekregen. Het gevoel dat je door wilt blijven lezen terwijl je eigenlijk naar bed moet, dat je de telefoon links laat liggen om weer eens een boek te lezen...grotere complimenten kan ik je niet geven.’

‘Wow, Sjef! Heb zojuist Koppelmenu gelezen. Wat een verhaal! De humor, de schrijfwijze, maar ook de kippenvelmomenten van herkenning bij de aftakeling van Leonard hebben ervoor gezorgd dat het boek (helaas) in één sessie uit is gelezen. Ook het einde is weer lekker onverwacht...’

‘Gisteren jouw boek in één keer gelezen! Het heeft me geboeid en geraakt, zag de beelden voor me (terwijl ik daar nog nooit heb gewandeld), raakte soms tot tranen toe geëmotioneerd, soms zo herkenbaar, spannend tot het laatst.’

‘Ik heb vandaag de laatste bladzijdes van je boek gelezen en wat een verrassend eind!! Ik heb het boek met veel plezier en af en toe een grote glimlach gelezen.’

‘Wat een prachtig boek. Als je er in begint te lezen lees je het ook in een keer uit. Een mooi verhaal met veel herkenbare zaken. Wij kijken nu al uit naar je volgende boek.’

Twee lezers hebben een mooie review geplaatst bij Boekscout en Bol.com. Kortom, leuke reacties tot nog toe (lezers die er niets aan vinden, melden zich natuurlijk niet zo snel).

Op de academie in Genk hebben we in februari een schrijfmarathon gehouden. Iedere (werk)dag tenminste 500 woorden schrijven, luidde de opdracht van Kaat Vrancken. Je schrijft geheel voor jezelf een samenhangend verhaal, hoeft niet te letten op fouten, als je maar schrijft en niet toegeeft aan allerlei smoesjes om niet te schrijven (geen tijd, geen inspiratie, doe het later wel). Een oefening die vooral bedoeld is om discipline in het schrijversvak te brengen. Want

schrijven is discipline; als je blijft wachten op inspiratie, op dé geniale zin, kan het zijn dat je nooit iets voltooid. Met mijn persoonlijke discipline zit het wel goed. Zo heb ik in de zomer vrijaf genomen en tien dagen achter elkaar, tenminste acht uur per dag geschreven aan mijn nieuwe (historische) roman ‘De Dame van Simpelveld’. Daarmee heb ik een substantiële basis kunnen schrijven. Uiteraard heb ik vooraf heel veel research gedaan over het Romeinse leven in de 2e eeuw na Christus. Het manuscript is inmiddels getoetst op historische correctheid door Sjef Born, een oud medewerker van het Thermenmuseum die enorm veel kennis heeft van de Romeinse tijd. Van proeflezers heb ik op verschillende versies feedback gekregen. Ik begin nu, denk ik (dat weet je nooit van te voren), aan het laatste herschrijfproces, zodat de roman op tijd klaar is. Het is in december 2020 negentig jaar geleden dat de beroemde sarcofaag in Simpelveld werd gevonden. Dan moet ‘De Dame van Simpelveld’ in de winkel liggen (kwestie van discipline).

De schrijfmarathon en het herschrijven van ‘De Dame van Simpelveld’ zijn er debet aan dat ik nu geen nieuw schrijfsel heb kunnen plaatsen. Om deze nieuwsbrief niet helemaal ‘droog’ te eindigen, besluit ik met een enigszins gewaagde limerick.

*Een opa uit Echt ijsbeerde met kromme rug in rondjes,
Oma krabde nerveus op haar buik aan open wondjes,
Het jaar was om, hij moest haar nu begeren,
Het zou nooit meer kunnen als de vorige keren,
Dus nam hij haar maar op z'n hondjes.*